

Sygn. akt II Ca 176/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2017r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jarosław Gołębiowski (spr.)

Sędziowie SO Dariusz Mizera

SA w SO Grzegorz Ślęzak

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2017 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.

o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 3 lutego 2017 roku, sygn. akt I Ns 1074/16

postanawia: **oddalić apelację.**

Sygn. akt II Ca 176/17

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2017 roku, wydanym w sprawie I Ns 1074/16, Sąd Rejonowy w Bełchatowie oddalił wniosek (...) Spółki z o.o. z siedzibą w R. o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty 4.417,19 złotych tytułem zapłaty wynagrodzenia oraz odprawy pośmiertnej należnych D. C., zmarłemu w dniu (...).

W uzasadnieniu wskazał, że złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest dopuszczalne w przypadkach określonych w przepisach prawa materialnego. Art. 467 pkt 1 k.c. umożliwia dlužnikowi złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, jeżeli wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem, albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela. W przedmiotowej sprawie wnioskodawca podnosił, że nie wie, kto jest wierzycielem, tj. kto jest spadkobiercą jego pracownika, jednakże z powszechnie dostępnego rejestru spadkowego (<https://rejestry-notarialne.pl>) prowadzonego zgodnie z art. 951 ustawy Prawo o notariacie wynika, że został zarejestrowany akt poświadczenia dziedziczenia po D. C., sporządzony przez notariusza A. U. w B.. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Rejonowego nie zachodziły podstawy do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, albowiem wnioskodawca może łatwo ustalić, kto jest wierzycielem.

Apelację od powyższego postanowienia złożył w dniu 1 marca 2017 roku (data nadania w placówce pocztowej) wnioskodawca (...) Spółka z o.o. z siedzibą w R.. Apelujący zarzucił postanowieniu:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 693¹ k.p.c.:

a) poprzez uznanie, że złożenie przez wnioskodawcę świadczenia pieniężnego do depozytu sądowego nie jest prawnie uzasadnione, ponieważ z powszechnie dostępnego rejestru spadkowego prowadzonego na podstawie art. 951 ustawy Prawo o notariacie wynika, że został zarejestrowany akt poświadczenia dziedziczenia po D. C., sporządzony przez notariusza A. U. w B. i w związku z tym wnioskodawca może łatwo ustalić, kto jest wierzycielem, podczas gdy kognicja

sądu w postępowaniu w przedmiocie złożenia świadczenia do depozytu sądowego nie obejmuje uprawnienia do badania prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, a obejmuje jedynie ocenę, czy zachodzą materialnoprawne przesłanki usprawiedliwiające złożenie świadczenia do depozytu;

b) poprzez uznanie, że sam fakt śmierci pracownika oraz brak wiedzy co do ewentualnych jego spadkobierców nie są okolicznościami uzasadniającymi złożenie świadczenia do depozytu sądowego, ponieważ z powszechnie dostępnego rejestru spadkowego prowadzonego na podstawie art. 95i ustawy Prawo o notariacie wynika, że został zarejestrowany akt poświadczenia dziedziczenia po D. C., sporządzony przez notariusza A. U. w B. i w związku z tym wnioskodawca może łatwo ustalić, kto jest wierzycielem, podczas gdy kognicja sądu w niniejszym postępowaniu na tego rodzaju ustalenia nie upoważniała i powinna się ograniczyć do badania, czy w świetle przytoczonych we wniosku okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 467 pkt 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że okoliczności wskazane przez wnioskodawcę we wniosku tj. fakt śmierci pracownika, brak wiedzy o jego ewentualnych spadkobiercach oraz brak zgłoszenia wobec wnioskodawcy roszczeń z tytułu nawiązanego ze zmarłym pracownikiem stosunku pracy oraz faktem jego śmierci, nie mieszczą się w przesłance z art. 467 pkt 1 k.c. tj. ze okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem albo nie zna miejsca zamieszkania wierzyciela.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku w całości; bądź ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Bełchatowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Lektura akt i zebranego w nich materiału dowodowego nie prowadzi do wniosku, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem regulacji zawartej w art. 693¹ k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

W świetle treści powyższego przepisu nie ulega wątpliwości, że kognicja sądu w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest ograniczona do formalnej oceny twierdzeń wniosku. Nie oznacza to jednakże, że sąd ma obowiązek bezkrytycznie uwzględnić każdy wniosek o złożenie do depozytu sądowego jedynie dlatego, że spełnia on wymogi formalne pisma procesowego i zawiera elementy określone w art. 693 k.p.c. (określenie zobowiązania, przy wykonaniu, którego składa się przedmiot; przytoczenie okoliczności uzasadniających złożenie; dokładne oznaczenie przedmiotu, który ma być złożony oraz wskazanie osoby, której przedmiot ma być wydany, oraz warunków, pod którymi wydanie ma nastąpić).

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca podał jako materialnoprawną podstawę wniosku art. 467 § 1 k.p.c. Przepis ten uprawnia do złożenia świadczenia do depozytu sądowego, jeżeli dłużnik wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie kto jest wierzycielem albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby.

Na gruncie stosowania tego przepisu przyjmuje się, że od dłużnika należy wymagać zwykłej staranności w ustalaniu danych wierzyciela, a niedbalstwo w tym zakresie pozbawia go możliwości spełnienia w ten sposób świadczenia wobec wierzyciela (por. Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego pod red. K. Osajdy, Legalis 2017).

Analiza akt sprawy wskazuje tymczasem, że wnioskodawca, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w celu ustalenia danych spadkobierców po swoim zmarłym pracowniku D. C. zwrócił się jedynie do Sądu Rejonowego

w Belchatowie o udzielenie informacji, czy toczyło się przed nim postępowanie w sprawie nabycia spadku po ww. pracowniku.

Wnioskodawca nie podjął jednakże próby ustalenia, czy został wydany akt poświadczenia dziedziczenia po D. C., mimo że zarejestrowany akt poświadczenia dziedziczenia ma zgodnie z art. 95j ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie (tekst jedn. Dz. U. z 2016r., poz. 1796 ze zm.) skutki prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku.

Ustalenie takie nie jest tymczasem rzeczą skomplikowaną biorąc pod uwagę, że jest ono możliwe na podstawie powszechnie dostępnego rejestru spadkowego (<https://rejestrzy-notarialne.pl>).

Nie powinno także sprawić trudności pełnomocnikowi wnioskodawcy uzyskanie wypisu zarejestrowanego aktu poświadczenia dziedziczenia w kancelarii notarialnej, w której został akt ten został sporządzony, albowiem zgodnie z art. 95n § 3 ww. ustawy wypis taki może być wydany osobie, która wykaże istnienie interesu prawnego.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza wniosku, wbrew odmiennym twierdzeniom apelującego, nie pozwalała zatem uznać za spełnioną przesłankę z art. 467 pkt 1 k.c. Pełnomocnik wnioskodawcy nie wykazał bowiem, że na skutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie kto jest spadkobiercą (spadkobiercami) swojego zmarłego pracownika.

W tej sytuacji podniesiony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 467 pkt 1 k.c. – należało uznać za chybiony.

Z tych też względów Sąd Okręgowy uznał, że nie zostały spełnione przesłanki do zezwolenia na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy.